

• RĪGAS SV. JĀŅA EVAŅĢĒLISKI LUTERISKĀ DRAUDZE •
2023. gada decembris, Nr.80

*Bauslība ir dota caur Mozu, bet žēlastība un patiesība
nākusi pasaulē caur Jēzu Kristu. (Jņ 1:17)*

**Jo ir atspīdējusi žēlastība,
kas nes pestīšanu visiem
cilvēkiem, audzinādama
mūs, lai, atsacīdamies no
bezdievības un pasaulīgām
iekārem, prātīgi, taisni un
dievbijīgi dzīvojam šinī laikā.**

(Tit 2:11-12)

Mācītāju uzrunas

Mateja 1:22,23

"Bet tas viss ir noticis, lai piepildītos, ko Tas Kungs runājis caur pravieša muti, sacīdams: redzi, jaunava būs grūta un dzemdēs Dēlu, un Viņa vārdu sauks Imanuēls, tulkojumā: Dievs ar mums."

Mīļotie māsas un brāļi Kristū!

Pasaulē ir bijuši cilvēki vārdā Imanuēls. Piemēram, Imanuēls Kants – pazīstams vācu filozofs. Taču ir tikai viens Imanuēls, kura būtību atspoguļo vārds Imanuēls – Dievs ar mums.

Šis Imanuēls piedzima Jaunavai Betlēmē, guldīts silītē, eņģeļu pavēstīts, ganu apbrīnots. Dievs bija apsoliņis nākt un glābt savu tautu no tās grēkiem. Kas gan varēja iedomāties, ka tas notiks tik burtiski! Dievs ienāca pasaulē kā cilvēks, lai glābtu cilvēkus. Mūsu labā dzimis, lai mirtu pie Krusta un mūs atpestītu.

Šajos Kristus dzimšanas svētkos lai apceram šo prieka vēsti – Kristū Dievs ar mums!

Svētītus un miera pilnus Kristus dzimšanas svētkus!
Jūsu mācītājs Kristū – Ingus Dauksts

Mācītāju uzrunas

Es skaistu Rozīt' zinu

“Un Vārds tapa miesa un mājoja mūsu vidū, un mēs skatījām viņa godību, tādu godību kā Tēva vienpiedzimušajam Dēlam, pilnu žēlastības un patiesības.” (Jņ.1:14)

Reiz BBC radio pārraidēs Klaivs Steipls Luiss vienkāršos vārdos stāstīja par Kristietību. BBC viņu aicināja to darīt laikā, kad Anglijas iedzīvotājiem bija jāpārdzīvo Otrā Pasaules kara briesmas. Bieži vien, kad bija gaidāmi arvien jauni uzlidojumi, tie klausījās radio pārraides metro stacijās, pagrabos – tur, kur drošāk. Tad K.S.Luisa vārdi bija kā tāda jauka vakara pasaka, kas ļāva cilvēkiem novērst savu uzmanību no kara šausmām, pievērsties kam jēgpilnam, kam patīkamam – kas veicināja jēgu dzīvot, jēgu cīnīties, arvien izturēt un nepadoties. Šajās radio pārraidēs sacītais vēlāk tika apkopots K. S. Luisa grāmatā “Vienkārši kristietība”.

Pārdomām šajos Ziemsvētkos arī es vēlētos, ka jūs varētu novērst savas domas no ikdienas stresa, termiņiem un citām grūtībām. Vēlos padalīties ar kādu domu no šīs brīnišķīgās Luisa grāmatas, kur viņš tik sarežģītas, bet svarīgas lietas prata pateikt vienkāršos vārdos. Luiss tajā aprakstīja savu pieredzi. Viņš priekšlasīja lekciju gaisa spēku kareivjiem, kad kāds vecāks, barga izskata virsnieks piecēlās un teica: “Man tas viss nav vajadzīgs! Bet ņemiet vērā – arī es esmu reliģiozs cilvēks. Es zinu, ka ir Dievs. Esmu Viņu *sajutis*; kādā naktī, kad viens pats biju nonācis tuksnesī, es izjutu šo milzīgo mistēriju. Tieši tāpēc es neticu jūsu glītajām domām un formulām par Viņu. Tam, kas sastapies ar īsto lietu, pārējās visas liksies sīkumainas, pedantiskas un neīstas!” Luiss šo savu pieredzi ar virsnieku aprakstīja tā: cilvēkam ir grūti no kaut kā “īsta”, tas ir, no pieredzes pāriet uz kaut ko “mazāk īstu”, tas ir, Dieva Vārda mācību. Tas ir tāpat, kad cilvēks atpūšas pludmalē, bauda sauli, jūru un citus pludmales priekus, ja tam būtu šī atpūta jāiemaina pret karti, kurā attēlota pludmale. Protams, to nevar salīdzināt – piedzīvot pludmali vai skatīties uz to, izdrukātu uz kāda fotopapīra, attēlotu skatā no augšas. Tomēr, ja būtu vajadzība nokļūt kādā vēlamā vietā šajā pludmalē, tad karte iegūtu daudz lielāku vērtību.

Tas ir līdzīgi, kad mēs sniegotā vakarā dodamies pa Vecrīgas ielām. Lai arī temperatūra ir zem nulles atzīmes, tomēr aukstums tiek atdots sniegam, un nemaz nešķiet, ka ārā ir tik auksti. Pat, ja mājās tevi negaida egle ar kādu pārsteigumu zem tās, jau vien doma, ka ir Ziemsvētku vakars,

par ko liek manīt arī neatkārtojamās noskaņas vai garastāvoklis, jo šī noskaņa pavada līdz mirklīm, kad izdodas atrast vietu kādā no Rīgas Svētā Jāņa baznīcas soliem. Tāda sajūta, ka ir pārsteidzoši silti ne vien ārā, bet arī baznīcā. Smaržo Ziemsvētku egle. Te ir vēl kāda dīvainā pieredze – neskatoties uz to, ka apkārt ir tik daudz nepazīstamu cilvēku, tas nebūt netraucē domāt un iejusties. Tā ir tāda “silta un omulīga” vientulība. Ērģeles skaisti spēlē. Korāļu meldijas jau visu saka priekšā. Domas sāk pieķerties pie nozīmīgā: Dieva žēlastība un pie tā, cik svarīgi man ir šie svētki. Kristus, mans Pestītājs, reiz nācis pasaulē...

Nebūtu nemaz tik viegli šīs patīkamās domas, šo patīkamo noskaņu iemainīt pret apbrīnojamā Dieva Dēla Inkarnācijas noslēpuma pārdomāšanu. Tiešām, Nīkajas ticības apliecībā sacītais par šo brīnišķo notikumu: “Mēs ticam... uz vienu Kungu Jēzu Kristu, Dieva vienīgo Dēlu, pirms mūžīgiem laikiem no Tēva dzemdinātu, Dievu no Dieva, gaismu no gaismas, patiesu Dievu no patiesa Dieva, dzemdinātu, nevis radītu, vienādu ar Tēvu būtībā ... “ – tas tiešām ir “kaut kas nedzīvs”, salīdzinot ar brīnišķo Ziemsvētku svētvakara noskaņu, ērģelēm, dziesmām par skaisto rozīti, kas no Jeses cēlusies, kā arī kluso nakti Dāvida pilsētā. Mācība par Pestītāja nākšanu pasaulē būs noderīgāka, ja vēlēsies saprast, kas ir īsts un kas ir gaisīgs un nepastāvīgs kā apburoša noskaņa, kas reizi gadā ir, bet tad atkal pazūd. Kaut pašai Ziemsvētku noskaņai, manuprāt, pašai par sevi nav ne vainas, tomēr ar to tālāk neko nevar iesākt. Tā nesniedz pestīšanu. Tā nedāvina mūžīgo dzīvošanu... Gluži kā ar to pludmali un pludmales karti – bez tās mums ir grūti nokļūt tur, kur mēs vēlamies nokļūt.

Turpretī ticības apliecības turpinājumā: “*[..] caur kuru (Kristu) viss ir radīts, kurš priekš mums, cilvēkiem, un mūsu pestīšanas labad nāca no debesīm, iemiesojās no Svētā Gara un Jaunavas Marijas un tapa cilvēks [..]*” mēs lasām, ko mēs esam ieguvuši ticībā uz pasaulē nākušo Kristu. Noskaņas dēļ atmest Evaņģēlija mācību – tas būtu vien zaudējums. Varbūt, ka paturēsim tomēr abus!

“Tu rozīt skaistā, jaukā tu puķīt svētākā,
kam gribi ziedēt laukā? Zied’ manā sirsniņā!
Kas ticībā Tev’ kopj, tam sirds no saldas smaržas
un dvēsele pilna top.”

(Jaunā Dziesmu grāmata, 37:3)

Svētīgus Kristus Piedzimšanas svētkus!

Māc.Gints Graudiņš

2023. gada Kristus Piedzimšanas svētkos

Svētrunas pieraksts

Jāņa ev. 15:5-9, Kristus saka:

"ES ESMU īstais vīnakoks, un Mans Tēvs ir dārza kopējs. Ikvienu zaru pie Manis, kas nenes augļus, Viņš noņem, un ikvienu, kas nes augļus, iztīra, lai tas jo vairāk augļu nestu. Jūs jau esat tīri to vārdu dēļ, ko Es uz jums esmu runājis. Palieliet Manī un Es – jūsos. Kā zars nevar nest augļus no sevis, ja tas nepaliek pie vīnakoka, tāpat arī jūs, ja nepaliekat Manī.

ES ESMU vīnakoks, jūs tie zari. Kas Manī paliek un Es viņā, tas nes daudz augļu, jo bez Manis jūs nenieka nespējat darīt. Ja kas nepaliek Manī, tas kā zars izmetams ārā un sakalst; tos savāc un iemet ugunī, un tie sadeg. Ja jūs paliekat Manī un Mani vārdi paliek jūsos, jūs varēsiet lūgt, ko gribat, tas jums notiks. Ar to Mans Tēvs ir godā celts, ka jūs nesat daudz augļu un topat par Maniem mācekļiem. Kā Tēvs Mani ir mīlējis, tā Es jūs esmu mīlējis: palieliet Manā mīlestībā!"

Es jūs sirsnīgi sveicinu šajā namā, kas te stāv gandrīz 800 gadus, tas ir 6 reizes dažādu karu laikā nodedzis un atkal atjaunots. To ir darījuši cilvēki, kas šeit nākuši klausīties, ko saka Dieva vārds par cilvēku dzīvi. Latviešu valodā tas te tiek stāstīts 423 gadus – vismaz 10 – 15 paaudzes, bet tas nozīmē to, ka šeit kādreiz arī jūsu senči, par kuriem jūs neko vairs nezina, jūsu tēvu tēvi un mātes mātes, ir svinējuši Ziemassvētkus, jo šī bija Rīgas pirmā baznīca.

Tā, pilnīgi negaidot, varam ieraudzīt šī nama vēsturē, tāpat kā visā dzīvē, arī savu klātbūtni. To mums rāda šī līdzība par vīna koku un tā zariem. Līdzības Svētajos Rakstos ir viena brīnišķīga lieta, jo tās katrā laikmetā tiek uztvertas ar tam raksturīgo sapratni, tajā pat laikā tās ir saprotamas gan pirmo, gan sesto klašu audzēkņiem, gan skolotājiem un vecākiem, jo līdzības atdzīvina mūsu iztēli un dzirdētais kļūst reāls, jo tā nav pasaka, kas tiek stāstīta baznīcā, bet mūsu dzīve.

Lūk, mēs dzirdējam kā Kristus teica par koku. Kas tad ir koks, ko mēs varam ieraudzīt, ja skatāmies uz to gara acīm – tas ir universāls pasaules uzbūves un tās darbības modelis visās jomās – kā gudri pateicu, bet

var jau pavisam vienkārši, arī ja runājam par savu ģimeni, tad varam to ieraudzīt kā koku – kā tā ar savām saknēm iestiepjas tālā pagātnē, no kurienes nāk pieredze, mācība un caur to arī spēks. Pašas koka saknes mēs neredzam, tās ir apslēptas, bet mēs zinām par tām.

Ģimenes koka redzamā, klātesošā daļa, kuru mēs varam ieraudzīt kādā ģimenes kopējā bildē, rāda savu žuburojumu, plašumu, caur to arī skaistumu un iznesīgumu, un skatoties tajā, varam spriest arī par to, kādas ir saknes, kas šo koku uztur.

Vēl katram kokam ir nākotnes cerību daļa – jaunie dzinumi, pumpuri, kuri dod tikai nojausmu, ļauj cerēt par nākotni. Vai jūs zināt, kas ir šie jaunie dzinumi? – Te nu jūs sēžat, šī cerību daļa. Kā jūs jūtaties? Mēs katrs klausoties acu priekšā uzbūrām šo sava koka ainu, katram tā ir citāda, mūsu dzīves koki ir vētru un karu izpluinīti un aplauzīti, bet ja mēs te esam un dzīvojam, tad mums ir visas tiesības cerēt uz laimīgu nākotni. Kā to sasniegt?

Tur, kur mēs lasījām, Kristus saka vēl tādus vārdus:” *Mans Tēvs ir dārza kopējs. ² Ikvienu zaru pie Manis, kas nenes augļus, Viņš noņem, un ikvienu, kas nes augļus, iztīra, lai tas jo vairāk augļu nestu*”.

Tie ir skarbi, bet patiesi vārdi, kā jau es teicu, līdzības rāda tās likumības, kas pasaulē pastāv, neatkarīgi no mūsu gribas un ir labi, ja mēs pēc iespējas ātrāk šīs lietas saprotam, un ir labi, ja skola ļauj saviem audzēkņiem ieraudzīt pasaules ainu visā tās pilnībā, jau pēc iespējas agrāk.

Reizē ar dzīvību, mums ir doti arī likumi, kas mūs māca un aizsargā, tādā senatnīgā vārdā tos sauc par baušļiem. Vai jūs kādu varat nosaukt? – *Tev būs savu tēvu un māti godāt* – jā, arī tad, kad viņi kaut ko neļauj mums darīt – tieši tāpat parādās visu Dieva likumu baušļu jēga – tie mūs vēlas pasargāt no sāpēm un nepatīkšanām, tieši tāpat, kā katram no mums mamma kādreiz ir teikusi, ka nedrīkst bāzt pirkstu pie plīts, jo tad mums sāpēs! Vai mēs klausījām?

Tā arī šodien daudzi šos likumus mūsu sabiedrībā uzskata par novecojušiem, bet tāpēc jau tie nepazūd un to neievērošana noved pie tādām pat ciešanām kā mūsu senču laikā. Cilvēks ir tāds pat kā toreiz un Dieva likumi darbojas tieši tāpat.

Visas vīna koka paaudzes ir stingri saistītas savā starpā. Bez saknēm koks nevar pastāvēt, ja apgrieztu zarus, tas augtu šķībs, ja visu stumbru nozāģētu, tad celms tomēr dzītu jaunas atvases.

Mūsu tautā nav parasts vecāku cilvēku kults, mums tieši pretēji ir radusies pasaka par sirmgalvja vešanu ragaviņās uz mežu. Vai visi zināt šo pasaku?

Nu, tur ir tā, ka mājās maz vietas, vectēvs jau vecs, tāpat būs jāmirst, tad nu dēls liek tēvu ragaviņās un ved uz mežu, atstāj sēžot uz ragaviņām, lai gaida savu pēdējo stundu. Bet mazdēls, kas arī bija līdzi, saka: „Nē, tēti, ragaviņas neatstāj, ar ko tad es tevi vedīšu uz mežu?” Bija vien jāvelk vectēvs atpakaļ.

Vai jums nav radies jautājums – kā vectēvs mazdēlam atlīdzināja? Vai viņš izpildīja savu sakņu pienākumu, vai mazdēls uzzināja no viņa par senču noliktajiem likumiem, vai iemācīja, ka visu dzīves gudrību pamatā ir Dieva vārds, kas tagad daudziem aizmirsies?

Tur, kur ģimenes saknes pilda savu uzdevumu – tās glabā paaudžu pieredzi un pasargā jaunākos no neapdomātām kļūdām.

Bet citur vectēvs no meža atvests, ir sargājies jaunos no jaukšanās ticības lietās, lai nebūtu kādas nepatīkšanas ar varas iestādēm, tikvien kā ar klusu Tēvreizes lūgšanu nesis savas bažas Dieva priekšā, tā nu iznācis, ka šodien, kad ienāk baznīcā, saka: „Es nemāku Dievu lūgt.”

Nekas neglābjams nav noticis, Dievs pats ieliek cilvēka mutē lūgšanas un pateicības vārdus, ja vien cilvēks jautā pēc tā.

Tas notiek tad, kad ir piepildījies laiks, nobriedis laiks, kā toreiz pirms 2000. gadiem, kad pasaulē piedzima cilvēka dēls Jēzus, kas bija Dieva Dēls un tā pats Dievs ienāca pie cilvēkiem, lai būtu mums neredzami vienmēr līdzās.

Ziemassvētkos, kurus pareizi būtu saukt par Kristus dzimšanas dienu, kad mēs mājās būsim visi kopā, dāvināsim dāvanas, dedzināsim svečītes un priecāsimies – atcerieties, ka Viņš ir ar jums arī tad, vienmēr, kad jūs vien Viņu atceraties un saucat vārdā, tad Viņš ir pie jums!

Šajā ceļā sava neatņemama vieta un loma ir arī skolai, kas arī darbojas kā saknes un var dot jaunajai paaudzei to, kas ir apzināti sakrāts pasaules gadu gaitā. Ne tikai zināšanu, bet arī cilvēku savstarpējo garīgo attiecību jomā.

Šīs mācības pamatā ir šajos Evaņģēlija vārdos parādītā nesaraujamā Dieva mīlestības klātbūtne pie katra cilvēka, tas ir mūsu spēka avots, mēs paši no tā pārtiekam un to vairojam, dodot citiem.

Kristus saka: „*Tas ir mans bauslis, lai jūs cits citu mīlat, kā es jūs esmu mīlējis. Tā ir mana pavēle, mans likums, lai jūs mīlētu cits citu.*”
Patiesi, labs likums, vai ne!

Tad mēs varam visi kopā atbildēt Jēzum tā, kā Viņš pats teica, Viņa valodā – patiesi ir!

Amen.

Māc. Jura Zariņa sprediķis Valda Zālīša pamatskolā
2005. gada Ziemassvētkos

Svētrunas pieraksts

Māc. Ingus Dauksta svētruna no Rīgas Sv. Jāņa draudzes you tube atskaņošanas saraksta/playlist **“Dieva ieroči”**;

visas svētrunas no šī saraksta pieejamas:
<https://youtube.com/playlist?list=PLe8vrd7GognB9VdB1kktb60LONqaaZS83&si=Mrbx6k0jzgUGz6gt>

Jāņa ev.14:1-3

„*Jūsu sirdis lai neizbīstas! Ticiet Dievam un ticiet Man! Mana Tēva namā ir daudz mājokļu. Ja tas tā nebūtu, vai Es jums tad būtu teicis: Es noeimu jums vietu sataisīt? Un, kad Es būšu nogājis un jums vietu sataisījis, tad Es nākšu atkal un ņemšu jūs pie Sevis, lai tur, kur Es esmu, būtu arī jūs.*”

Mūsu dziesmu grāmatās ir dziesma "Dievs ir mūsu cerība".

*Dievs ir mūsu cerība,
Stiprais palīgs mūsu bēdās.
Nost tad visa bailība,
Ar ko sirds par velti ēdas!
Sātans nevar nomaitāt,
Ko Dievs pats grib pasargāt!*

Turpinot svētdienas dievkalpojuma tematu par garīgo bruņojumu, konkrēti, pestīšanas cerības bruņu cepuri, mēs varam uzklaut arī Salamana sakāmvārdus 13:12 „*Cerība, kas mazinās, grauž sirdi, bet, ja piepildās, ko sirds kāro, tad tas tiešām ir dzīvības koks.*” Jā, cerības zušana rada cilvēkā bailes un uztraukumu, īpaši, ja tas ir pārbaudījumu laiks. **Cerība kā labā palāvīga gaidīšana** ir ļoti svarīga katra cilvēka dzīvē, bet kristiešiem tā ir īpaši nozīmīga garīgajā cīņā, tā ir viņa garīgā bruņojuma dvēseles

sastāvdaļa. Kā lasām ne tikai šajā garīgajā himnā, bet arī Dieva Vārdos. **Cerības avots ir pats Dievs.** Cerība ir tieši saistīta ar mūsu ticību un palāvību uz Dievu Tēvu, Dēlu un Svēto Garu.

Ticība ir nepieciešama, lai mēs varētu satvert Dieva vārdus, atzīt to patiesību, jo tie apraksta mūsu Dievu, Viņa būtību, Viņa mūžīgās un absolūtās īpašības, Viņa labos nodomus, jo īpaši – mūsu atpestīšanas nodomus. Ticība, kas satver Dieva vārdus, kļūst par pārliecību. Pārliecība par Dievu un Viņa nodomiem kļūst arī par šo patieso starpnieku cerībai uz Dievu un mūsu pestīšanu. Cilvēki, kas dzīvo bez patiesā Dieva, ir vai nu bez patiesas cerības, vai arī bez cerības vispār. Apustulis Pāvils, rakstot vēstuli Efezas draudzei, runāja, ka reiz pagāni bija bez Dieva šinī pasaulē, viņi bija bez cerības, jo vienīgi patiesais Dievs dod īstu cerību. *Efeziešiem 2:12 „[..]tolaik bijāt šķirti no Kristus un Israēla sabiedrība jums bija slēgta, jūs bijāt svešinieki apsolījuma derībai, bez cerības un bez Dieva pasaulē.”*

Ir arī cilvēki, kas kristīgajā mācībā daudz ko neuztver, nesaprot Dieva nodomus, tāpēc viņu cerība bieži vien ir balstīta uz kaut ko nepareizu, uz kaut ko personīgu. Cilvēks cer uz to, ko viņš ir sapratis, nevis uz Dievu un Viņa vārdu, vai arī vienkārši viņam nav ticības, ka Dievs to, ko apsolījis, arī piepilda, tādēļ viņš ir bez cerības, viņa sirds ir nobijusies un skumju nomākta.

1.vēstulē Tesalonikas draudzei apustulis Pāvils raksta, ka tesalonīķiešu vidū ir kristieši, bet viņiem ir neizpratne par mirušo augšāmcelšanos, par to, kas notiek ar cilvēku pēc viņa nāves, kas notiks pēc tam. Viņi savā uztraukumā un bailēs uzvedas kā tādi, kuri ir bez cerības. Viņš raksta – *1.Tes. 14:13 „[..]mēs gribam, brāļi, lai jūs būtu skaidrībā par tiem, kas aizmiguši* (šeit domāts – nomiruši). *Un lai jūs nenodotos skumjām, kā tie, kam nav cerības.”* Draudze nodevās skumjām, jo viņiem nebija ticības, ka Kristus piepildīs savu solījumu celt augšā mirušos. *„Es esmu augšāmcelšanās un dzīvība; kas man tic, dzīvos, arī ja tas mirs.” Jņ.11:25*

Arī bezdievīgie mēdz būt savu cerību cilvēki. Cerība vienmēr ir, bet atšķirībā no bezdievīgiem, mūsu gaidīšana uz Dievu nav veltīga. Bezdievīgo cerībai ir lemts iznīkt. Sakāmvārdos 10:27-28 lasām: *„Tā Kunga bijāšana vairo cilvēka dienas, bet bezdievīgo gadi top saīsināti. Taisnīgo gaidas izvērtīsies viņiem par prieku, bet bezdievīgo cerība iznīks.”* Tam vien vajadzētu mūs noskaņot nopietni, mūsu cerību, attiecības vadot uz to

Kungu. Cerība ir labā gaidīšana, gaidīšana no Dieva. Ticībā taisnoto cerība beigās izvērtīsies par prieku, bet bezdievīgo cerība iznīks. Nav svarīgi, ko pasaule piedāvā un ko viņa mums atņem. Viņa mums nevar atņemt Kristu, nevar atņemt to, ko Kristus ir apsolījis. Kā dziesmā dziedam – „var nāvē dzīt un mantu nolaupīt”, [..] bet „mums debess manta paliek”. Bezdievīgo cerība ne tikai tāpēc vien iznīks, ka viņa ir bezdievīga, bet tāpēc, ka viņi cer uz nepatiesību, cer uz tādām lietām, kuras Dievs nekad nevar atbalstīt. Piemēram, pravietis Jesaja uz atkritējiem saka – „...jūs atmetat Manu vārdu un liekat savu cerību uz varmācību un slepeniem ceļiem...”, (Jes 30:12-13), tas nozīmē, uz viltu, uz sazvērestībām. Kad jūs paļaujaties uz to, ka jums tas izdosies, „*tad jums šis noziegums būs kā plaista šķībā mūra sienā; tā piepeši acumirkļi sagrauj sienu, liek tai sabrukt un sašķīst*”. Tāpat arī Dieva vārds skaidri norāda, ka cerība uz cilvēkiem (bieži vien ir pat ikdienišķās lietās, kur nu vēl smagos pārbaudījumu laikos, vai, ja esi spiests, vai vēlies likt savu cerību uz neuzticamu cilvēku, kas) „*ir kā sapuvis zobs un paslīdējusi kāja*” (Sal.pam.25:19). Tā Dieva vārdi mums māca.

Cilvēks, kas nav mācījies dievišķo gudrību, var būt ar **veltīgu cerību**, tāpat kā bezdievis, kura cerība ir tukša, tā nav balstīta visu lietu Radītājā un uzturētājā, Dievā. Te es domāju par kristieti, kurš nav Jēzus mācekļis, kurš nemācās un neizprot Viņa vārdus. Tam tikai nāk velns, lai izrautu ārā no viņa sirds šo vārdu, lai viņš netaptu pestīts, bet problēma ir arī tajā, ka viņš savu cerību un ticību balsta uz maldīgām lietām, ne uz Dieva mūžīgo patiesību. Sakām vārdos (no 24.p.) Salamans norāda – „*centies iegūt gudrību tavas paša dvēseles labā*.” Šeit ir domāts par debešķīgo gudrību, ne par zemišķo. Gudrība pasaulīgās lietās (neitrālās, nevis ļaunās) ir laba, tā mums palīdz izvairīties no daudzām problēmām un nelaimēm dzīvē. Tas tā ir.

Taču, kad debesis un zeme sabruks, pasaulīgā gudrība nebūs tā, kurā tu pastāvēsi. **Tikai tā gudrība, kas nāk no augšienes, kas tevi dara gudru Kristū**, tikai tā, kas tev ir devusi Kristus prātu, tā, kas uztur tevī dzīvu ticību un dzīvu cerību uz Kristu, **pastāvēs tiesas dienā**. Nekāda cita gudrība, tikai šī vienīgā. Mēs šeit nenākam mācīties zemes gudrību, lai gan varētu pieaicināt speciālistus, kas stāstītu dažādās jomās – kā darīt finansēs, namsaimniecībā, u.tml., bet tas būtu veltīgi patērēts laiks. Tad tava dvēsele sāks pieķerties šīm zemes iznīcīgajām lietām, bet tajā grūtākajā, kad viņai

jāpieķeras, jācer, jāpaļaujas ir uz Kristu, tur viņa zaudētu savu pieķeršanos Kristum, zaudētu savu pestīšanas barību.

Tātad, centies debešķīgo gudrību iegūt tavas pašas dvēseles labā. **Esi Jēzus māceklis**, ja tu to iegūsi, tad tev pēc tam labi klāsies, tava cerība nebūs velta. Tam, kas cer uz Kristu, šī cerība nepamet kaunā. Vēl vairāk, tāpēc, ka mūsu sirdīs Dievs ir Svēto Garu ielējis.

Gudrība no augšienes palīdz saprast ikvienai dvēselei, ka jānoskaņo mūsu dzīve uz to Kungu.

Nav svarīgi, ko pasaule piedāvā, vai atņem, tā mums nevar atņemt Kristu, kā arī to, ko Viņš mums ir apsolījis – uz to ir pamatota mūsu cerība. Tai ir jābūt balstītai Dievā, ne uz nīcīgo pasauli un tās lietām.

Pravietis Jesaja saka: „*Kas savu cerību liek uz nīcīgām lietām, uz pelniem, to maldina viņa pieviltā sirds un apmātais prāts, ka viņš nenāk pie garīgas skaidrības, lai jautātu: vai tie nav maldi, uz ko es paļaujos?*” (Jes.44:20). Īpaši mūsdienu pasaulē, kur daudzi ietekmētāji caur Interneta tīkla dažādām aplikācijām mēģina ietekmēt cilvēkus, un dažkārt viņu izteicieni liekas tik gudri, ka uz tiem varētu paļauties. Šķiet, tas, ko viņi *pasniedz*, uz to varētu cerēt, bet, redzi, gan viņu sirdis, gan arī tavējā, ir tik viegli pievilāmas. Šajā **pasaulīgajā gudrībā savu dēmonisko gudrību bieži vien ieliek ļaunie gari**. Esmu klausījies, kā grēka aizstāvji, propagandētāji un gudri filozofi vērpj teikumus, stāsta par cilvēktiesībām un laimi, jo vairāk klausies, jo vairāk liekas, ka sliecies piekrist viņiem. Kāpēc? Tādēļ, ka aiz viņu vārdiem stāv dēmoniska gudrība un ka sirdis ir viegli pievilāmas. Cilvēka sirds no jaunības dienām tiecas uz ļaunu, tā nav taisna. Pravietis Jesaja raksta – sirds pievil cilvēku, tā ir lokana un viltīga. Tāpēc skaidri **jānodala dievišķā gudrība no pasaulīgās gudrības**. Dievišķā gudrība sniedz vārdus par Kristu, par Dievu, par Viņa dabu, par Viņa pestīšanas plānu, par Viņa labo gribu tevi izglābt no grēka, velna un nāves, kā arī sniegt tev debesu priekus, dot tavai dvēselei mūžīgu labklājību, kas var būt tikai kopā ar Dievu, tikai attiecībās ar Dievu, tikai caur Dieva iemājošanu tevī. **Kristus tevī, tā ir cerība**.

Ja paļaujies uz savu sirdi, nevis uz to, ko gudri Kristus cilvēki runā, tad vari nenonākt pie garīgas skaidrības, un vari tik tālu aizmaldīties, ka neuzdod pat jautājumu, vai tas, uz ko es paļaujos un ceru, nav maldi. Esi Jēzus māceklis, turies pie tā vārda, ko esi iemācījies no Kunga Kristus! Neskaties uz to, ko pasaule saka, arī, ja vienu dienu visi apkārtējie būs pret

tevi. Svarīgākais ir tas, ka Kristus ir ar tevi. Tādēļ pavēle ir no Tā Kunga, **lai tava cerība būtu likta uz To Kungu**, „*to es tev šodien atgādinu tevis paša labā*”. To sacīja Salamans savam dēlam, un es kā Kunga kalps saku Tev, draudze. Lai tava cerība būtu likta uz To Kungu, to es tev šodien atgādinu! Praviētis Jeremija saka (Jer.17:7), „*bet svētīgs ir, kas paļaujas uz To Kungu un kura cerība ir Tas Kungs!*”, viņš atkārti līdzīgi 1.psalmam – „*tāds ir līdzīgs kokam, kas stādīts pie ūdens upēm, kas savus augļus nes pareizā laikā un kam lapas nesavīst [..]*”.

Ticība uz Kungu Kristu ir radījusi mūsos cerību, un šī dzīvā cerība mums ir arī pārbaudījumu karstumā, laikā, kad velns mums uzliek pārbaudījumus, kad pasaule mums uzliek pārbaudījumus, kad mūsu samaitātā miesa sava vājuma dēļ mums uzliek pārbaudījumus (piem., veselības problēmas).

Šī cerība mūs veido par tādiem cilvēkiem, kas ir līdzīgi kokiem upes tuvumā, kam lietus trūkums netraucē, jo tie **smel ūdeni no dziļākiem avotiem**. Sausā gadā tie nebīstas. Pārbaudījumi var būt ilgstoši, bet tu ceri uz To Kungu Kristu un Viņa apsolījumiem.

Kā Kristus mācekļi caur Dieva vārdu mēs iepazīstam Dieva labos nodomus pret mums, saviem ļaudīm. Saprotam, ka Viņa nodoms ir mūs pasargāt mūžīgai dzīvei. Viņš atgādina Savus vārdus, uz ko mums būs pašauties un cerēt. Dieva vārds 9.psalma 19.p. saka: „*Bet nabagais nav aizmirsts uz mūžiem, nedz arī ir zudusi uz laiku laikiem apbēdināto cerība.*” Varbūt tu esi apbēdināts daudzus gadus, bet **Kristus dēļ cerība nav zudusi**.

Tātad, atkārtosim, **kā mēs iegūstam šo cerību? Caur ticību**. Ja jau caur ticību, tad mums ir jāstiprina ticība.

Kā noprotam, **nevar viens Dieva ierocis bez otra pastāvēt**. Iepriekš mācījāmies par ticības vairogu, un no tā iziet mūsu cerība uz Dievu. Cerība rodas no Dieva vārdiem. Ir cerība, kad mēs gaidām Dieva vārdu piepildījumu, kas ir šīs ticības rezultāts. Romiešiem 15:4 apustulis Pāvils raksta, „*Jo viss, kas iepriekš rakstīts, rakstīts mūsu pamācībai, lai mēs, izturīgi būdami bēdās un iepriecū smeldami Rakstos, iegūtu cerību.*” Cerību iegūst. Dieva vārdam mēs atļaujam sevi pamācīt, ka mēs pastāvam grūtībās un neatmetam Kristu. Mēs neesam kā tās seklās augsnes akmenājs, kur graudu iemet, tūlīt tas uzdīgst, un tikko karstums, tas novīst, viņam nav zemes un nav arī sakņu. Tātad, Dieva vārds iesakņojas un mēs neatmetam savas cerības drosmi, mēs pašaujamies uz Kristu un **iepriecū smeljamies**

Rakstos, – šeit nav rakstīts, ka kādos labos dzīves notikumos. Daudzreiz mūsu grūtības ir tik lielas, ka nekas mūs vairs neiepriecina šinī dzīvē, dažbrīd pat kā Ījabam, pat ēdiens liekas negaršīgs. Brīžiem, tāpat kā viņam, draugi un sieva var būt apnicīgi, jo pārņem lielas un smagas ciešanas. Iepriec smelamies Dieva vārdos, svētajos Rakstos. Lasām, mācāmies, veltām šo laiku, lai izprastu Dieva vārdu, arī tad, kad esam pārbaudījums. Saprast, ko Dievs saka, jo Raksti māca, atklāj patiesību.

Cerēt uz meliem taču ir absurdi, jo **cerēt uz ļaunumu ir ceļš uz eļli**. Cerēt uz to, ka grēki nav jānožēlo, tāpēc ka Dievs varētu būt mainījies viedokli par grēkiem, ka cilvēki to ir mainījuši, ir neprāts.

Mācies patiesību par Dieva mērķi un tavu aicinājumu Kristū, izproti evaņģēliju, pārdomā to dienām un naktīm. Tici, ļaujies Dieva vēlmei tevi pestīt, ja tevi vajā domas šai pārbaudījumu laikā, – vai Dievs tiešām ir žēlīgs, vai Viņš nav tevi atmetis, vai Viņš tevi smagi nepārmāca, vai vienkārši ir atstājis velna varā vispār. Tici, ļaujies uz Tā Kunga vārdu, saki to savai dvēselei un atgādini. Dāvids, kad viņam bija ciešanas, dvēselē sāpes, viņš vērsās ar šo atgādinājumu ļauties un uzticēties. Mēs lasām 62.psalma 6.pantā: „*Tiešām, esi klusa, mana dvēsele, vērsdamās uz Dievu, jo no Viņa nāk mana cerība!*” Negaudies, ceri uz Viņu, Viņš ir Dievs, Viņš ir pasaules Radītājs, tici, ka Viņš ir, kā rakstos sacīts, visuvarens, visuspēcīgs, visuzinošs, Viņa gudrība ir neaptverama. Tici Viņa vēlmei tevi glābt, ka tu neesi kaut kas, ko Viņš šad tad atceras. Kā Dieva vārdos teikts, **tu esi acuraugs**, Viņš rūpējas par tavu pestīšanu. **Nekas, kas tavā dzīvē notiek, nenotiek negadījuma dēļ**. Viņš ir klāt visā.

42.psalma 6.pantā rakstīts: „*Kāpēc tu esi tik izmisusi, mana dvēsele, un tik nemiera pilna manī? Ceri uz Dievu! Jo es Viņam vēl pateikšos, savam glābējam un savam Dievam!*” Vai pazīsti šādu dvēseles stāvokli – ka dvēsele ir nemiera pilna, nav droša Kristū? Tāpēc, ka ļaunais viņai jau uzbrucis. Varbūt ticības vairogs ir ieplīsis? Ļaunais ar dažādām domām tavu prātu ir savainojis, tu vairs neuzticies Kristus evaņģēlijam, tik un tā, atgādini to savai dvēselei. Nekad nesaki – es jau to zinu. Atgādini un atgādini! Atceries, ka cilvēka dvēsele nav tā, kas labprāt Dievam pieķeras. Cilvēka dvēsele vienmēr atrodas briesmu stāvoklī, jo to ietekmē visdažādākie vārdi. Tāpēc arī viņš saka – dvēsele, kāpēc tu esi tik izmisusi? Kur ir zudusi ticība?

Uzticies, paļaujies, lasi un mācies Dieva vārdu. Īpaši atgādini evaņģēliju. 2.Pētera 3:9 par beigu laikiem sacīts: „*Tas Kungs nevilcina Savu apsolījumu, kā dažiem tas šķiet, bet ir pacietīgs ar jums, negribēdams, ka kādi pazustu, bet ka visi nāktu pie atgriešanās.*”

Vispirms būs tie, kuri grēko bez nožēlas, viņi domā, ka viss ir kārtībā, Dievs ir mainījis savu nodomu. Dievs grib, lai tu nožēlo, atgriezies no grēkiem, novērsies un tiktu izglābts, bet tai izmisušajai dvēselei, kas domā, ka Dievs varbūt mani ir pametis, šie vārdi saka – nē, Dievs bija ar tevi pacietīgs, lai beidzot tu nožēlotu savus grēkus, un ticībā uz Kristu tagad dzīvotu, ticētu un paļautos uz Viņa evaņģēliju, lai tava nemierīgā sirds kļūtu par iepriecinātu sirdi. Rakstos sacīts, tas ir Tavai iepriecināšanai. Tur ir rakstīts, ka tavš un mūsu visu sods tika uzlikts Viņam mums par pestīšanu. Tā Kunga vārdiem ir jāuzticas. Uz Dieva vārdiem ir jābalsta sava cerība. Viņš gaida, lai no kristiešiem neviens nepazustu, lai visi nāktu pie atgriešanās. Viņš nāk pie muitniekiem, pie tā, kas kritis grēkā un saka: „Es tevi nepazudinu, ej un negrēko.” Viņš nāk pie tā, kas garīgi slimš, Viņš nāk pie tā, kas garīgi aizmidzis, lai modinātu. Viņš nāk pie tā, kas garā ir miris, un ceļ augšā no mirušajiem Gara dzīvei Kristū.

Viņš ir tas, par kuru pravietis Jesaja saka – uz Viņu cerēs visas tautas. Tev arī būs cerēt savā dvēselē uz Kristu, ceri uz Dieva žēlastību un pestīšanu, un mūžīgo dzīvību, ko Viņš dāvina tiem, kas Viņam tic!

Jēzus vārdā,

Āmen!

Māc.Ingus Dauksts

Radīšanas liecības

Fragmenti no *Russell Grigg* raksta izdevumā Creation Ministries International (CMI)

Viss raksta tulkojums latviski būs pieejams CMI vietnē:

<https://creation.com/latvian>

Rasels Grigs

Vai 1. Mozus grāmata būtu jāuztver burtiski?

Radīšanas piekritējiem bieži tiek pārmests, ka viņi uzskata, ka visa Bībele ir jāuztver burtiski. Taču tas tā nav. Drīzāk jebkuras Bībeles daļas pareizas izpratnes atslēga ir noskaidrot apspriežamās daļas vai grāmatas

autora nodomu. Tas nav tik grūti, kā varētu šķist, jo Bībele acīmredzami satur:

- Dzeju – kā psalmos, kur ideju atkārtotāšanās vai paralēlisms ir saskaņā ar ebreju priekšstatiem par dzeju, bez atskaņām (skaņas paralēlisms) un metrikas (laika paralēlisms), kas ir svarīgas tradicionālās angļu dzejas sastāvdaļas. Tas, starp citu, ir iemesls, kāpēc psalmus var tulkot citās valodās, saglabājot lielāko daļu no to literārās pievilcības un poētiskā pikantuma, turpretī, tulkojot tradicionālo Rietumu dzeju citās valodās, parasti tiek zaudēti ritmu un metrikas elementi.
- Līdzības – kā daudzos Jēzus izteikumos, piemēram, līdzībā par sējēju (Mt.ev.13:3-23), par kuru Jēzus pats skaidri saka, ka tā ir līdzība un kurā Viņš norāda nozīmi dažādiem priekšmetiem, piemēram, sēklai un augsnei.
- Prāvietojumus – kā Vecās Derības pēdējās daļas grāmatās (no Jesajas līdz Maleahijam).
- Vēstules – kā Pāvila, Pētera, Jāņa un citu autoru vēstulēs Jaunajā Derībā.
- Biogrāfijas – kā evaņģēlijos.
- Autobiogrāfijas/liecības – kā Apustuļu darbu grāmatā, kur autors Lūka pēc apustuļa Pāvila atgriešanās ceļā uz Damasku apraksta kā vēsturisku faktu (Ap.d.9:1-19), bet pēc tam apraksta vēl divus gadījumus, kad Pāvils šo atgriešanās pieredzi iekļauj savā personīgajā liecībā (Ap.d.22:1-21; 26:1-22).
- Autentiskus vēsturiskus faktus – kā 1. un 2. Ķēniņu grāmatā utt.

Tātad autora nodoms attiecībā uz jebkuru Bībeles grāmatu parasti ir diezgan skaidrs stila un satura ziņā. Kas tad bija 1. Mozus grāmatas autors, un kādu nodomu atklāj viņa stils un rakstītā saturs?

Photo Dr Clifford Wilson
 Babiloniešu plāksnītes
 fragments, kas atrasts Nipurā, senajā

babiloniešu apmetnē, kas atrodas tajā pašā vietā, no kuras nāca Ābrahāms. Melnā krāsā iezīmētais laukums ir ieraksts par plūdiem. Pasaulē ir zināmas vairāk nekā 300 liecības par plūdiem, no kurām aptuveni 30 ir saglabājušās rakstiski. Dažas no tām savās detaļās ir pārsteidzoši tuvas oriģinālam – aprakstam Bībelē.

Pats Kungs Jēzus un evaņģēliju autori teica, ka bauslību ir devis Mozus (Mk.ev.10:3; Lk.ev.24:27; Jņ.ev.1:17), un jūdu rakstu mācītāju un agrīno kristiešu tēvu vienotā tradīcija, kā arī konservatīvo zinātnieku secinājumi līdz pat mūsdienām ir tādi, ka 1.Mozus ir sarakstījis Mozus. Tas neizslēdz iespēju, ka Mozum bija piekļuve patriarhālajiem pierakstiem, kas bija saglabājušies uz māla plāksnēm un nodoti no tēva dēlam pa līniju Ādams–Sets–Noass–Šems–Ābrahāms–Īzaks–Jēkabs utt., jo 1. Mozus grāmatā ir 11 panti, kuros teikts: “Šīs ir paaudzes [ivritā: toledoth = “izcelsme” vai pēc paplašinājuma “izcelsmes ieraksts”]... .” Tā kā visi šie apraksti seko pēc aprakstītajiem notikumiem un katrā stāstā aprakstītie notikumi risinājās pirms, nevis pēc tajā minēto cilvēku nāves, tie, iespējams, ir informācija par rakstītāju dokumenta beigās, t. i., kolofoni, nevis virsraksti. Ja tas tā ir, tad visticamākais izskaidrojums ir tāds, ka Ādams, Noa, Šems un citi pierakstīja katrs savu dzīves laikā notikušo notikumu aprakstu, un Mozus Svētā Gara vadībā tos kopā ar saviem komentāriem atlasīja un apkopoja grāmatā, ko mēs tagad pazīstam kā 1. Mozus grāmatu. (skat. arī *Vai Mozus patiešām uzrakstīja 1. Mozus grāmatu?*). 1. Mozus grāmatas 12.-50. nodaļa ir ļoti skaidri uzrakstīta kā autentiska vēsture, jo tā apraksta Ābrahāma, Īzaka, Jēkaba un viņa 12 dēlu, kas bija 12 Izraēla cilšu senči, dzīvi. Ebreju tauta no senākajiem Bībeles laikiem līdz pat mūsdienām vienmēr ir uzskatījusi šo 1. Mozus grāmatas daļu par savas tautas vēstures patieso aprakstu. Kā tad ir ar 1. Mozus grāmatas pirmajām 11 nodaļām, kas ir mūsu galvenā problēma, jo tieši tās ir visvairāk izpelnījušās mūsdienu pētnieku, zinātnieku un skeptiķu kritikas?

1. Mozus gr. 1.–11.

Vai kāda no šīm nodaļām ir dzeja?

Lai atbildētu uz šo jautājumu, mums ir nedaudz dziļāk jāizpēta tieši tas, kas ir saistīts ar ideju paralēlismu, kas veido ebreju dzeju. Aplūkosim Psalmu 1:1, kas skan šādi: “*Svētīgs tas cilvēks, kas neseko bezdievīgo padomam, nedz staigā grēcinieku ceļus, nedz arī sēž paļātāju pulkā.*” Te

mēs redzam trīskāršu paralēlismu izmantotajos lietvārdos un darbības vārdos (lasīt zemāk šādā shēmā):

staigā	padoms	ļaunais
stāv	ceļš	grēcinieks
sēž	sēdeklis	izsmējēji

Līdztekus šim atklātajam paralēlismam pastāv arī slēpta vai smalka nozīmes progresija. Pirmajā ailē "staigā" norāda uz īstermiņa pazīšanos, "stāv" nozīmē gatavību diskutēt, bet "sēž" liecina par ilgtermiņa iesaistīšanos. Otrajā ailē "padoms" apzīmē vispārīgu padomu, "ceļš" norāda uz izvēlēto rīcību, bet "sēdeklis" apzīmē noteiktu prāta stāvokli. Trešajā ailē "ļaunais" raksturo bezdievīgo, "grēcinieks" raksturo aktīvi ļauno, bet "izsmējēji" – nievājoši ļaunos.

Citi ebreju dzejas veidi ietver kontrastējošu paralēlismu, piemēram, Salamana pamācībās 27:6: *“Drauga sitieni nāk no labas sirds, bet pārmērīgi bagātīgi ir nīdētāja skūpstī”*, un pilnīgs paralēlisms, kā Psalmā 46:2: *“Dievs ir mūsu patvērumš un stiprums, tiešām spēcīgs palīgs bēdu laikā.”*

Un tā mēs atgriezīamies pie sava jautājuma. Vai kāda no 1. Mozus grāmatas pirmajām 11 nodaļām ir dzeja? Atbilde: Nē, jo šajās nodaļās nav informācijas vai Dieva vārda piesaukšanas nevienā no ebreju dzejas formām ne atklātā, ne slēptā veidā un tāpēc, ka ebreju valodas zinātnieki pēc būtības ir vienisprātis, ka tā tas ir (skat. tālāk). Piezīme: 1. Mozus grāmatas 1. nodaļā noteikti ir atkārtojumi, piemēram, "Un Dievs sacīja..." atkārtojas desmit reizes; " Un Dievs redzēja to labu esam" – septiņas reizes; " pēc savas/to kārtas" – desmit reizes; " Un tapa vakars un tapa rīts – ... diena " – sešas reizes. Tomēr šiem atkārtojumiem nepiemīt neviena no iepriekš aplūkotajām poētiskajām formām, tie drīzāk ir fakta izklāsts un līdz ar to notikušā pieraksts, kā arī, iespējams, uzsvars, lai norādītu uz atkārtoto vārdu nozīmi.

Vai kāda no šīm nodaļām ir līdzības?

Nē, jo, kad Jēzus stāstīja līdzību, Viņš vai nu teica, ka tā ir līdzība, vai arī ievadīja to ar līdzību, tādējādi klausītājiem skaidri norādot, ka tā ir līdzība, kā daudzos gadījumos, kad Viņš teica: *“Debesu valstība ir līdzīga...”*. 1. Mozus grāmatas 1. – 11. nodaļas autors šādu apgalvojumu neizvirza un šādu stilu neizmanto.

Vai kāda no šīm nodaļām ir pravietojums?

Ne pilnā kontekstā, lai gan divi Dieva apsolījumi ir pravietiski tādā nozīmē, ka to piepildījums būs redzams nākotnē. Viens no tiem ir 1.Moz.gr. 3:15, kur Dievs metaforiskā formā saka čūscai (sātanam): “Un Es celšu ienaidu starp tevi un sievu, starp tavu dzimumu un sievas dzimumu. Tas tev sadragās galvu, bet tu viņam iekodīsi papēdī.” Daudzi ir interpretējuši "sēklu" šajā pantā kā Mesiju, tostarp lielākā daļa evaņģēlistu un pat ebreju Targuma tulkotāji, tādēļ Talmūdā ir frāze “Mesijas papēži”. Mesija cietis no brūcēm kājās (uz krusta), bet pilnībā sagraus sātana varu. Šis pants arī norāda uz *jaunavas ieņemšanu*, jo Mesija tiek saukts par sievas pēcnācēju, pretēji ierastajai Bībeles praksei nosaukt bērna tēvu, nevis māti (skat. 1. Mozus 5 un 11, 1. Laiku 1–9, Mt. 1, Lk. 3:23–38).

Otrs ir 1. Mozus 8:21–22 un 9:11–17, ”...Viņš sacīja Savā sirdī: Es turpmāk vairs nenolādēšu zemi cilvēka dēļ, ...visa radība vairs netiks izdeldēta ūdens plūdus”.

Photo Dr Clifford Wilson

Radišanas plāksne, kas atrasta Eblā, Sīrijā, un datēta ar trešo gadu tūkstoši pirms mūsu ēras. Tajā lieli radišanas darbi tiek piedēvēti vienai lielai būtnei, “Lugalam”, burtiski “Lielajam”. Tas liecina, ka gan radišanas stāsts, gan rakstīšanas māksla cilvēkam bija labi zināmi pat 1000 gadus pirms Mozus laika. Tas arī parāda, ka liberālā ideja, ka 1. Mozus grāmatas pirmās nodaļas pirmo reizi tika uzrakstītas simtiem gadu pēc Salamana laika, ir acīmredzami kļūdaina.

Vai kāda no šīm nodaļām ir vēstules, biogrāfija vai autobiogrāfija/personīga liecība?

Tagad mums jāaplūko daži no iepriekš minētajiem Bībeles pantiem. Ja Ādams zināja 1. – 6. radišanas dienas notikumus, tad tos viņam atklāja Dievs, jo Ādams tika radīts tikai 6. dienā, tātad viņš tos varēja zināt tikai tad, ja Dievs viņam to būtu teicis. Šo viedokli pastiprina vārdi: "Šis ir stāsts par debesīm un zemi, kad tās tapa radītas. Laikā, kad Dievs Tas Kungs zemi un debesis radīja... (1.Moz.gr. 2:4). Sīkāka informācija par septīto dienu, atpūtas dienu, ir iekļauta pirms šī panta (1.Moz.gr.2:2–3), tādējādi pabeidzot (kā mēs varētu sagaidīt) aprakstu par pilnu septiņu dienu nedēļu, pirms parādās šis secinājums. Tad seko notikumi 1. Mozus 2:5–5:1. Šī Bībeles

daļa stāsta par Ādamu, viņa sievu Ievu un viņu dēliem, un tā ļoti līdzinās personiskam stāstam par to, ko Ādams zināja, redzēja un piedzīvoja par Ēdenes dārzu un Ievas radīšanu (2. nodaļa), par viņu sacelšanos pret Dievu (3. nodaļa) un viņu pēcnācēju darbiem (no 4. līdz 5.1. nodaļai), kaut arī rakstīts trešajā personā. Šī daļa beidzas ar vārdiem: “Šie ir Ādama ciltsraksti...”.

Vai ir iespējams, ka Ādams varētu būt uzrakstījis 1. Mozus 1:1–2:4 kā savas sarunas ar Dievu pirms krišanas un 1. Mozus 2:4–5:1 kā savas pieredzes aprakstu? Nav nekādu problēmu attiecībā uz viņa spējām to izdarīt. Ādams tika radīts kā nobriedis vīrietis, apveltīts ar visu DNS, zināšanām un prasmēm, kas viņam bija nepieciešamas, lai veiktu visus uzdevumus, kurus viņam bija uzticējis Dievs. Viņš nav alu cilvēks! Ādams zināja pietiekami daudz no dārzkopības, lai “viņš koptu un sargātu” Ēdenes dārzu (1. Mozus 2:15), un viņam bija pietiekami daudz prāta, lai atpazītu un nosauktu dažādus dzīvnieku veidus (1. Mozus 2:19). Viņš (un Ieva) varēja sarunāties ar Dievu, nekad neapguvis alfabētu, un nav iemesla pieņemt, ka viņam nebija pilnīgas prasmes arī rakstīt.

Šķietamās pretrunas

Kā ir ar šķietamajām pretrunām starp notikumu secību 1. Mozus grāmatas 2. nodaļā un 1. nodaļā? Tādu nav! Ja saskaņā ar 1. Mozus 2:8 mēs lasām: “Un Dievs Tas Kungs dēstīja dārzu Ēdenē, austrumos...” un “Dievs Tas Kungs veidoja no zemes ikvienu lauka zvēru...” (1. Mozus 2:19), tad ir skaidri redzams, ka 2. nodaļā ir teikts, ka augi un dzīvnieki tika izveidoti pirms Ādama. Kad Ādams nosauca vārdā dzīvniekus (1. Moz. gr. 2:20), tie acīmredzot jau eksistēja. 1. Moz. gr. 2:20 uzskaitīto dzīvnieku secībai nav pretrunīgas nozīmes, iespējams, tā ir secība, kādā Ādams satika dzīvniekus, bet to radīšanas secība ir aprakstīta 1. Moz. 1:20–25. Dr. Henrijs Moriss komentē:

“Faktiski pie viņa tika atvesti tikai tie dzīvnieki, kas atradās vistuvāk un, visticamāk, bija teorētiski kandidāti uz pievienošanas cilvēkam. To vidū bija gan putni, gan lopi (20. pants – droši vien pieradinātie dzīvnieki), gan lauka zvēri, kas acīmredzot bija mazākie savvaļas dzīvnieki, kas dzīvos cilvēku dzīvesvietu tuvumā. Netika iekļautas jūras zivis, rūpuļi un zemes zvēri, kas minēti 1. Mozus 1:24, kas, domājams, bija savvaļas dzīvnieki, kuri dzīvoja lielā attālumā no cilvēka un viņa apstrādātajiem laukiem.”

Attiecībā uz ģeogrāfisko vietu nosaukumiem, mums nav ne jausmas, kāda bija zemes vai upju konfigurācija pirms plūdiem, jo pirmsplūdu pasaule tika pilnībā iznīcināta. Zemes apgabali un upes, kas nosauktas pirms plūdiem, neatbilst līdzīgi nosauktām vietām pēc plūdiem.

Photo stock.xchng

1.Moz.gr.2:18–25 mērķis nav sniegt vēl vienu aprakstu par radīšanu, bet gan parādīt, ka starp Ādamu un dzīvniekiem nebija nekādas radniecības. Neviens dzīvnieks nebija viņam līdzīgs, un tāpēc neviens viņam nevarēja nodrošināt sadraudzību vai sabiedrību. Kāpēc gan ne? Jo Ādams nebija no tiem attīstījies, bet bija “dzīva dvēsele”, kuru Dievs bija radījis “pēc Sava tēla” (1. Mozus 2:7 un 1:27). Tas nozīmē (cita starpā), ka Dievs radīja Ādamu kā personu, kuru Viņš varētu uzrunāt un kurš varētu atbildēt un ar Viņu sazināties. Šeit, tāpat kā daudzviet citur, skaidrie Bībeles apgalvojumi konfrontē un ir pretrunā ar priekšstatu par cilvēka evolūciju, tāpēc ir pietiekami daudz pierādījumu, lai secinātu, ka Ādams, visticamāk, ir 1. Mozus 2:4–5:1 autors un ka tas ir viņa pieredzes apraksts par notikumiem Ēdenes dārzā, par Ievas radīšanu, grēkā krišanu un Kaina, Ābela un Seta dzīvi.

“Dievs radīja Ādamu kā personu, kuru Viņš varētu uzrunāt un kurš varētu atbildēt un ar Viņu sazināties. Šeit, tāpat kā daudzviet citur, skaidrie Bībeles apgalvojumi konfrontē un ir pretrunā ar priekšstatu par cilvēka evolūciju.”

Nākamā sadaļa ir no 5:1 līdz 6:9, un tajā ir aplūkota līnija no Ādama līdz Noasam, un tā beidzas ar “Šis ir stāsts par Nou...”.

Nākamā sadaļa ir no 6:9 līdz 10:1, un tajā galvenokārt tiek runāts par šķirstu un plūdiem, un tā beidzas ar vārdiem: “Šie ir Noas dēlu ciltsraksti: Šemam, Hamam un Jafetam pēc ūdensplūdiem piedzima dēli.” Šajā sadaļā lietotā valoda liek domāt, ka šo daļu sarakstījis viens no Noasa dēliem, iespējams, Šems, jo Mozus bija Šema pēcnācējs. Šīs nodaļas ļoti atgādina aculiecinieka stāstījumu tajās iekļauto detaļu dēļ. Aplūkojiet 1.Moz.gr.8:6–12 un ievērojiet, cik autentisks ir šis stāsts, kas raksturīgs aculiecinieka stāstījumam. Iespējams, ka tā pat ir Šema dienasgrāmata!

1. Mozus 8:6–12:

Un pēc četrdesmit dienām Noa atvēra šķirsta logu, ko bija taisījis,

un izlaida kraukli. Tas laidās, šurp un turp lidinādamies, kamēr ūdeņi nokritās zemes virsū.

Tad viņš izlaida balodi no to vidus, kas bija ar viņu šķirstā, lai vērotu, vai ūdeņi nav noskrējuši zemes virsū.

Bet balodis neatrada vietu, kur apmesties, un atgriezās šķirstā pie viņa, jo ūdeņi vēl bija pār visu zemi. Viņš izstiepa savu roku, satvēra to un ienesa pie sevis šķirstā.

Un viņš gaidīja vēl septiņas dienas un pēc tam atkal izlaida balodi no šķirsta.

Tad balodis atgriezās tā ap vakara laiku, un redzi, noplūkta olīvas lapa bija viņa knābī, un Noa tūdaļ noprata, ka ūdeņi zemes virsū bija noskrējuši.

Tad viņš gaidīja vēl nākošās septiņas dienas un izlaida balodi, bet tas vairs neatgriezās pie viņa.

Šādas rūpīgas detaļas ir autentisku aculiecinieku liecību pamatā. Tām piemīt patiesības spēks.

Tādējādi ir pietiekami daudz pierādījumu tam, ka šīs 1. Mozus grāmatas daļas, kas iezīmētas ar apakšrakstiem, ir rakstījušas tajās nosauktās personas, lai izveidotu un nodotu tālāk pastāvīgai saglabāšanai.

Tātad, vai šīs pirmās 11 nodaļas tika uzrakstītas kā autentisku vēstures faktu pieraksts?

Atbilde: Jā, vairāku iemeslu dēļ.

1. Mozus grāmatas iekšējās liecības

1. Ir pašas 1. Mozus grāmatas iekšējās liecības. Kā jau minēts, 12. – 50. nodaļu jūdu tauta vienmēr ir uzskatījusi par savas patiesās vēstures pierakstu, un 1.–11. nodaļā ietvertais rakstīšanas stils īpaši neatšķiras no 12.–50.
2. Ebreju valodas zinātnieki vienmēr ir uzskatījuši, ka tas tā ir. Tā raksta Oksfordas Universitātes profesors Džeimss Bārs (*James Barr*):

“Laikam gan, cik man zināms, nevienā pasaules līmeņa universitātē nav ebreju valodas vai Vecās Derības profesora, kurš neticētu, ka 1. Mozus grāmatas 1. – 11. nodaļas autors(-i) vēlējās nodot saviem lasītājiem idejas, ka:

- a) radīšana notika sešās dienās, kas atbilst tādām pašām 24 stundu dienām, ko mēs piedzīvojam tagad;

- b) skaitļi 1. Mozus grāmatas ģeoloģiskajos reģistros, vienkārši saskaitot, sniedz hronoloģiju no pasaules sākuma līdz vēlākajiem Bībeles vēstures posmiem;
- c) Noasa plūdi aptvēra visu pasauli un iznīcināja visus cilvēkus un dzīvniekus, izņemot tos, kas atradās šķirstā. Vai, negatīvi izsakoties, apoloģētiskos argumentus, kuros radīšanas "dienas" tiek uzskatītas par gariem laikmetiem, gadu skaitļi nav hronoloģiski un plūdi ir tikai vietējie Mezopotārijas plūdi, cik man zināms, neviens no šiem profesoriem neuztver nopietni.”
3. Viena no galvenajām tēmām 1. Mozus grāmatā ir Dieva suverenitāte. Tas ir redzams Dieva rīcībā attiecībā uz četriem izciliem notikumiem 1. Mozus grāmatas 1.–11. nodaļā (radīšana, krišana grēkā, plūdi un valodu sajaukšana Bābelē) un Viņa attiecībās ar četriem izciliem cilvēkiem 1. Mozus grāmatas 12.–50. nodaļā (Ābrahāms, Īzaks, Jēkabs un Jāzeps). Tādējādi visai 1. Mozus grāmatai ir vienojoša tēma, kas nav spēkā, ja kāda daļa ir mītiska un nav patiesa vēsture; no otras puses, katra daļa pastiprina citas daļas vēsturisko autentiskumu.

Pierādījumi no pārējās Bībeles daļas

4. Galvenās personas, kas minētas 1. Mozus grāmatas 1.–11. nodaļā, pārējā Bībeles tekstā, bieži vien daudzkārt, ir minēti kā reāli, vēsturiski, nevis mītiski cilvēki. Piemēram, Ādams, Ieva, Kains, Ābels un Noa ir minēti 15 citās Bībeles grāmatās.
5. Kungs Jēzus Kristus norādīja uz Ādama un Ievas radīšanu kā uz reālu vēsturisku notikumu, citējot 1. Mozus 1:27 un 2:24 Savā mācībā par laulības šķiršanu (Mt. ev. 19:3–6; Mk. ev. 10:2–9), kā arī minot Noasu kā reālu vēsturisku personu un plūdus kā reālu vēsturisku notikumu Savā mācībā par "Cilvēka Dēla nākšanu" (Mt. ev. 24:37–39; Lk. ev. 17:26–27).
6. Ja 1. Mozus grāmatas pirmās 11 nodaļas nav autentiski vēsturiski notikumi, pārējā Bībeles daļa ir nepilnīga un nesaprotama visā tās nozīmē. Bībeles tēma ir grēku izpiršana, un to var ieskicēt šādi:

*Dieva pestīšanas nodoms ir atklāts 1. Mozus 1. –11. nodaļā,

*Dieva pestīšanas nodoms attīstās no 1. Mozus grāmatas 12. nodaļas līdz Jūdas vēst. 25. nodaļai, un

*Dieva pestīšanas nolūks ir piepildīts Atklāsmes grāmatā 1.–22.

Kāpēc cilvēcei ir nepieciešama pestīšana? No kā cilvēkam ir jābūt atpestītam? Atbilde ir sniegta 1. Mozus grāmatas 1.–11. nodaļā, proti, no grēka radītās pazušanas. Ja vien mēs nezinām, ka grēka ienākšana cilvēcē bija paties vēsturisks fakts, tad Dieva nolūks nodrošināt aizstājošu izpirkšanu, ir noslēpums. Turpretī 1. Mozus grāmatas 1.–11. nodaļas vēsturiskā patiesība rāda, ka visa cilvēce ir nonākusi Dieva taisnīgo dusmu varā un tai ir nepieciešama glābšana no grēka soda, varas un klātbūtnes.

7. Ja 1. Mozus grāmatas pirmo nodaļu notikumi nav patiesa vēsture, apustuļa Pāvila skaidrojuma par evaņģēliju vēstulē romiešiem 5. nodaļā un augšāmcelšanos 1. vēstules korintiešiem 15. nodaļā nav nozīmes. Pāvils raksta: “Jo, kā ar viena cilvēka [Ādama] nepaklausību neskaitāmi kļuvi grēcinieki, tāpat ar viena cilvēka [Jēzus] paklausību neskaitāmi kļūs taisnoti” (Rom.5:19). Un “Jo, kā caur cilvēku nāve, tā arī caur cilvēku miroņu augšāmcelšanās. Jo, kā Ādamā visi mirst, tāpat arī Kristū visi tiks dzīvi darīti... Tāpat ir arī rakstīts: pirmais cilvēks, Ādams, kļuva par dzīvu dvēseli – pēdējais Ādams par dzīvu darītāju Garu (1. Korintiešiem 15:21–22; 45). Vēsturiskā patiesība par pirmo Ādamu ir garantija tam, ka tas, ko Dievs Savā Vārdā saka par pēdējo Ādamu [Jēzu], arī ir patiesība. Tāpat arī vēsturiskā un burtiskā patiesība, kas aprakstīta par Jēzu, ir garantija tam, ka tas, ko Dievs saka par pirmo Ādamu, arī ir vēsturiski un burtiski patiesi.

“1. Mozus grāmatas 1.–11. nodaļas vēsturiskā patiesība rāda, ka visa cilvēce ir nonākusi Dieva taisnīgo dusmu varā un tai ir nepieciešama glābšana no grēka soda, varas un klātbūtnes.”

Secinājums

Mēs atgriezīamies pie jautājuma, kas veido šī raksta virsrakstu. Vai 1. Mozus grāmata ir jāuztver burtiski?

Atbilde: Ja mēs piemērojam parastos Bībeles ekseģēzes principus (neņemot vērā spiedienu padarīt tekstu atbilstošu mūsu laikmeta evolūcijas aizspriedumiem), ir pilnīgi skaidrs, ka 1. Mozus grāmata bija domāta, lai to uztvertu tiešā, acīmredzamā nozīmē kā autentisku, burtisku, vēsturisku aprakstu par to, kas patiesībā notika.

Tulkots ar izdevuma laipnu atļauju;

Articles from Creation Ministries International (creation.com), a ministry that specializes in creation/evolution, and that publishes Creation magazine, are republished with their kind permission. This use does not imply that CMI either endorses or opposes the position taken in articles on other topics.

Sveicam!

✨ Jauns Baznīcas gads ir sācijas! Adventa pirmajai svecei mirdzot, mūsu vidū iesvētīti trīs jaunie draudzes locekļi – Felicita, Sigita un Gunārs. Sirsnīgi sveicam! Lai Dievs

bagātīgi svētī!

\
 „Kristus liecībai ir likti stipri pamati jūsu vidū, tādēļ jums netrūkst nevienas dāvanas, un jūs sagaidāt mūsu Kunga Jēzus Kristus parādīšanos. Viņš jūs arī darīs stiprus līdz galam, nevainojamus mūsu Kunga Jēzus Kristus dienā. Dievs ir uzticīgs, kas jūs aicinājis Sava Dēla Jēzus Kristus, mūsu Kunga, sadraudzībā.” (1. Korintiešiem 6-9)

Zināšanai!

- Dievkalpojumi –
svētdienās pl.10:00
trešdienās pl.18:30
- Bībeles stundas –
ceturtdienās pl.18:00; *YouTube* kanālā pieejams ieraksts.

Notikumi

 Esam atjaunojuši tradīciju, ka draudzē tiek lasītas **lekcijas** katra mēneša 2. svētdienā Draudzes nama 2.stāvā.

Jau ir notikušas:

8.10.2023. „Baznīciskuma problēmjaudājumi Rietumu civilizācijā un Latvijā”, Lut.akad.lektors Mg.theol.Gints Graudiņš

12.11.2023. „Bībeles manuskripti: Kā Svēto Rakstu teksti cauri gadu tūkstošiem ir atraduši savu vietu mūsu Bībelēs?”, Lut.akad.lektors Mg.theol.Gints Graudiņš

10.12.2023. „Kāds ir mans aicinājums? Vai ir kāds aicinājums, kurš īpaši patīkams Dievam?”, lektors Luterisma mantojuma fonda Valdes priekšsēdētājs Juris Uļģis

Visi laipni aicināti!

 Atjaunoti arī **Sadraudzības vakari**, kas notiek katra mēneša 2.piektdienā Draudzes nama 1. stāvā. Mācītājs Ingus Dauksts.

24.11.2023. „Ko Bībele saka par kalniem?”

8.12.2012. par Ziemassvētku egli.

Visi mīļi gaidīti!

Jaunumi

„Visu ko darāt, darait no sirds, it kā savam Kungam un ne cilvēkiem, jo jūs zināt, ka Tas Kungs par atmaksu jums dos debesu mantojumu. Jūs jau kalpojat savam Kungam – Kristum.” (Kol 3:23-24)

2023. gada 24.septembrī Tā Kunga svētību saņēma Draudzes padomes valde Kārlis Graudiņš, Gunta Šlihta, Kristīna Soloha, un pārējie padomes locekļi: Ilze Reine, Inga Ermansone, Laura Freimane, Amanda Ķempe, Inese Buņķe, Ieva Lielpētere, Agate Blūmiņa, Valentīna Šulca, Anita Germsona, Antra Bormane, Pēteris Ducmanis, Mintauts Rasnācis.

* Mācītāji saskaņā ar LELB satversmi ir Draudzes padomes un valdes locekļi.

„Mēs turpinām būt pārsteigti par ļauno,
bet mums būtu jābūt pārsteigtiem par labo.

Ļaunums nav nekas, par ko mums
būtu jābūt pārsteigtiem, jo tas ir lietu
stāvoklis. „Gaisma nāca tumsā, un
tumsa to nepieņēma.” Gaisma nāca
tumsā, un Jēzus teica: "Es esmu gaismas
un patiesības Kungs.”

(no grāmatas "Sarunājoties ar Henriju Nouvenu")

Kristus dzimšanas svētku laiks Jāņa baznīcā 🌟

16.decembrī 11.00 ADVENTA DIEVKALPOJUMS SENIORIEM

**17. decembrī 14.00 Ziemsvētku dievkalpojums
Pētera Pāvila igauņu draudzei**

**23. decembrī 17.00 Ziemsvētku koncerts
"TIK KLUSA UN SVĒTA"**

**24. decembrī 10.00 IV Adventa dievkalpojums
15.00 ZIEMSVĒTKU DIEVKALPOJUMS
ĢIMENĒM AR BĒRNIEM
14.00 KRISTUS PIEDZIMŠANAS SVĒTKU
DIEVKALPOJUMS RĪGAS NEDZIRDĪGO DRAUDZEI
17.00 ZIEMASVĒTKU VAKARA DIEVKALPOJUMS**

**25. decembrī 10.00 KRISTUS PIEDZIMŠANAS SVĒTKU
DIEVKALPOJUMS AR SVĒTO VAKARĒDIENU
12.30 CHRISTMAS DAY SERVICE IN ENGLISH**

26.decembrī 10.00 II ZIEMSVĒTKU DIEVKALPOJUMS

**31. decembrī 10.00 VECGADA DIEVKALPOJUMS
12.30 CHURCH SERVICE IN ENGLISH**

**7. janvārī 10.00 ZVAIGZNES DIENAS DIEVKALPOJUMS
12.30 EPIPHANY SERVICE IN ENGLISH**

Pārdomas

Vai mums pietiek drosmes liecināt par Kristu?

Tepat kaut kur ir daudz, daudz ļaužu, kuri nekļūst par kristiešiem tikai viena iemesla dēļ: nav neviena, kurš viņus par tādiem padarītu.

(Francisks Ksavjērs)

Kā sniegs apsedz pelēko zemi ar savu baltumu, un visa pasaule tik pārsteidzoši izmainās, tā Dievs mūsu skumjas maigi apsedz ar Savu mīlestību, un mūsu dzīve atkal iegūst jaunas krāsas... Tas ir Adventa laiks. Tas ir klusu pārdomu un katra cilvēka dvēseles stāvokļa pārbaudes laiks. Šīs dienas mēs cenšamies pavadīt mierā, klusumā un pašātvībā. Cenšamies, bet ne vienmēr mums tas izdodas... Ziemassvētkos Dievs mums no jauna pieskaras ar savu cilvēktapšanas gaismu, kas mūs paceļ, liek kļūt labākiem un gaišākiem. Tā mums dod mieru un pašaušanos, cerību un neizmērojamu bagātību – mūžīgo dzīvību. Lai arī mēs šo žēlastību saņemam nepelnīti, to mums neviens nevar atņemt. Nekad. Neviena zemestrīce vai vētra to nevar izpostīt, neviena kara darbība to nevar atcelt, neviens valdnieks to nevar anulēt. Kamēr vien mēs ticam un apliecinām, ka Kristus ir mūsu Pestītājs, mēs esam drošībā, un šī mūsu bagātība nav apdraudēta, bet Jēzus no mums, kristiešiem, pieprasa un gaida, lai mēs nestāvētu malā, lai mēs neklusētu, bet sludinātu Viņa Vārdu. Lai mēs liecinātu par jaunās un mūžīgās dzīves apsolījumu, kuru mums atnesis šis mazais bērns – Jēzus Kristus. Lai mūsu ticība nepaliktu vien baznīcas sienās, no Kristus saņemtā gaisma ir jānes cilvēkiem, to nepieciešams atklāt pēc iespējas vairāk citādi domājošajiem. Svētie Raksti saka – *un Viņš tos izsūtīja sludināt Dieva valstību...* (Lk.9:2) Bet... Vai mums vienmēr tam pietiek drosmes?

Tieši baznīca ir tikšanās vieta ar dzīvā Dieva Dēlu, tādējādi arī tikšanās vieta citam ar citu. Tad, kad esam kādā dievnamā vai savā draudzē, mums ir sajūta, ka **visi** mums apkārt ir mūsu brāļi un māsas, ka visi mēs domājam vienādi un mums pat prātā nevar ienākt, ka kāds te netic Jēzum, bet pasaulē ir daudz, ļoti daudz tādu vietu, kur tu jūties kā „baltais zvīrbulis”. Miljoniem cilvēku nepazīst Jēzu.

Mani mīļie, Dievs Sava Brīnuma pēdas atstāj ikviena cilvēka dzīvē, mums tikai ir jāprot tās saskatīt un lietot, jāatrod sevī drosme un uzdrīkstēšanās parādīt sev un pasaulei, cik tālu mēs esam atvērti Dieva dāvanām. Lai Dievs dod mums spēku drosmīgi pastāvēt par savu ticību! To mums šodien māca Jēzus bērniņš silītē, mūs aicinot visus pie Sevis. Mēs dzīvojam laikmetā, kad visapkārt ir daudz nelaimju, karu, slimību un katastrofu. Ģimenes pamatvērtības ir degradējušās,

bērni neciena savus vecākus, brālis ienīst brāli, valdības domā tikai par savu labumu. Mēs nevaram gaidīt morālo un garīgo vērtību uzplaukumu savā dzīvē, ja tai par pamatu neliekam Dieva likumus. Apātijas un vienaldzības dēļ arī daudzi kristieši ir zaudējuši interesi par morālām un garīgām vērtībām, viņi vairs neprot un nevēlas aizstāvēt vai apliecināt to, uz ko mūs šodien aicina silītē guļošais Pestītājs. Šīs pasaules lielās skumjas draud iespaidot mūsu Ziemassvētku prieku par ticību. Prieku par to, ka Dievs ir kļuvis viens no mums, lai mēs varētu dzīvot ar Viņu, lai mēs varētu Viņam pieskarties. Kristū Dievs ir kļuvis cilvēks, un Viņš dāvā mums Sevi Svētajā Sakramentā. Zem maizes un vīna zīmēm Viņš kļūst par maizi un garīgo dzērienu, **no kā mēs dzīvojam**. Vai mums ir drosmes liecināt par Viņa dzīvi, nāvi un Augšamcelšanos?

Zaiga Ābele

Dzeja

Ak, bērniņa!

Cik ļoti gribētos kā bērniņā!
 Kad sniegi nebija par smagu vai par dziļu,
 Kad varēja par sniegu priecāties!
 Izbāzt mēli, ļaut sniega pārslai uzsēsties.
 Ar māsu, brāļiem pikoties un vaļņus celt,
 Pa kluso sūkāt lāstekas... un sniegavīrus velt,
 Pa dīķa ledu dzenāt hokejripu,
 Un nedomāt par angīnu vai gripu.

Kad varēja bez bailēm kalna galā nostāties,
 Zem dupša palikt celofāna maisu
 Un laisties lejā vēja ātrumā,
 Ka svaigais sniegs vien put pa gaisu.
 Tad varēja, cik gribi, sniegā vārtīties.
 Līdz brālis blakus mūs ar māsu rausta,
 Ceļ augšā, maigi saņēmis pie skausta...
 Bet, kurš tad viņu klausā!...
 Mēs atkal kalnā augšā raušamies...

Kad visi beidzot mājās veļamies
 Kā četras sniega bumbas baltas,
 Tur vecmamma ar veco slotu
 Sniegu no mums rausa...

Un priecājās par mūsu vaigiem sārtiem.
 Tad sēdāmie mēs visi virtuvē pie galda,
 Ar gardu muti ēdām silto āboļrausi,
 Ko mamma tikko bija izcepusi,
 Un dzērām saldu piparmētru tēju,
 Un bijām laimīgi! Tik laimīgi, cik spējām...

Ak, bērniņa, tik tāla tu un salda!

Zaiga Ābele

Pārdomas

Dvēsele decembrī

Tumsa ir tāda, ka var pazaudēt sevi. Un arī otru. Dubļi ir tādi, ka nevar neiekāpt. Un dvēselei nebeidz slāpt. Mēs mēģinām pāri tikt, tur, tajā pusē, kur gaisma, tomēr rīkojamies kā visi, kā saka kāds priekšā, kā scenārijs paredz. Un arī kā lētāk sanāk. Kaut arī bez liela prieka, jo kāda jausma čukst – tam jānotiek citādi. Ne jau mijoties čalām ar tostiem un ar hi-hi un ha-ha. Mēs ilgojamies pēc klusuma un pēc miera – tomēr spraucamies iekšā pūlī un paši noberžam svētku gaišumu dvēselei nost, kā taurenim ķeramais tīkls no spārnjiem sudrabu noberž.

Kāds nemiers cilvēkus pārņem, kad tikko iesācies Advents! Tik daudz eglīšu, ka nezini, pie kuras skriet, zem kuras kādas dāvanas slēpt vai gluži otrādi – lai visi redz, priekšā nolikt. Tik daudz izrotātu un dārgu egļu, pēc kurām dvēselē paliek vien tukšums. Bailes no brīža, kad vajadzēs ieraudzīt sevi tādu, kāds tiešām esi, cilvēki slēpjas troksnī, aiz smiekliem un jokiem par silīti, bērniņu tajā, par Mariju, kura mūžam ir jauna, par Jāzepu, Austrumu gudrajiem un to kūtiņu, kurā joprojām viss notiek. Un, protams, par nevainību, ko šodien pat pieminēt kaunas. *Forši*, ka atkal ir iegants vēl vienu *tusiņu* svinēt, *sabīdīt* vēl vienu *dropi* un vēl... vienas *pohas* (latviski – paģiras) dabūt, bet bailes ar troksni nevar padzīt. Tās tikai pabēg aiz koka vai mājas stūra. Cik pamošanās tad ir sūra! Lai slavētas paģiras, ja kāds pēc tam atžirgst pavisam, līdz pēdējai dvēseles vīlei, līdz domai, ka ticībā nabagais tukšuma nevar izbēgt.

Vai savā ģimenē, vai rosoties ārpus mājām, mēs pieminam lietas, kas vienīgās izšķir gan dzīvi, gan nāvi? Kā nenovīdības vidū stāvēt, kā nodzēst aizvainojuma guni, kas sprēgā ikvienā vietā? Kā saprast, ka visu nevar dabūt

un ka visu arī nevajag, vien to, kas man nolikts? Kā godam pelnītos sitienus neizdāļāt citiem? Kā tumsu un dubļus nevis vairot, bet noliegt?

Dvēselei nebeidz slāpt. Cilvēkus nemiers caur Adventu dzenā kā lapas caur rudeni vējš. Ar cerību klusu – varbūt tomēr kāds brīnums notiks. Varbūt vismaz uzsnigs sniegs pār nožēlā noliektajām galvām. Un arī pār lepnības kronētajām. Tāds viegls, viegls un tomēr tik smags, ka nolieks un noliks savā vietā ikvienu. Un Kristus dvēselē rakstīs – šī ir tava ticības dzimšanas diena.

Anda Līce

Smaidam

Skolotāja:

– Vai tu zini, par ko es Tev ieliku divi?

Skolēns:

– Redziet nu, skolotāj, ielikāt divi un pat nezini, kādēļ!

Mans mazais dēls šodien paziņoja:

– Es zinu, kāpēc bērnu aizsardzības diena ir 1.jūnijā, tāpēc, ka 31.maijā visi ir atnesuši mājās liecības.

Liela ģimene ir tad, kad cep kotletes, cep un cep, jau esi piekususi, kotlešu gaļa jau beidzas, bet pašu kotlešu šķīvī kā nav, tā nav.

Kaķi ir plēsēji, jo viņi plēš tapetes, aizkarus un mēbeles.

Pēc tam, kad es uzkāpu uz svariem, es sapratu, ka uzraksts uz konfekšu papīra “Gotiņa” nav nosaukums, bet brīdīnājums.

Mana draudzene iet uz sporta zāli un mēnesī jau nometusi 100 eiro.

Vīriešu dzīvē gadās periodi, kad viņi ir pilnīgi vienaldzīgi pret sievieti. Tas ir pirmais, otrais un trešais periods hokejā.

(no interneta dzīlēm)

Mēs sludinām Kristu, krustā sistu, kas ir Dieva spēks un Dieva gudrība.

(1Kor 1:23–24)

Visa pasaules gudrība ir viena vienīga bērnišķība, jā, tikai muļķība, salīdzinot ar Kristus atziņu. Jo kas gan ir vēl brīnumaināks nekā – zināt un atzīt lielo, neticamo noslēpumu, ka Dieva Dēls, mūžīgā Tēva attēls, ir pieņēmis cilvēka dabu un dzīvojis tajā, kļūdams līdzīgs ikvienam cilvēkam? Bet vissvarīgāk ir, lai mēs, kristieši, ar vislielāko uzcītību mācītos un zinātu, ka mūžīgā Dieva Dēls ir pazemojies tik dziļi, piedzimis tik nabadzīgs un necils, un darījis to visu mūsu grēku dēļ, mūsu labā tik ilgi apslēpdams savu godību. Tādēļ, kas grib patiesi uzņemt šo Bērnu, tam jāatceras, ka nav augstākas gudrības kā – atzīt Kristu un neapgrēcināties, kaut arī pasaulei šis pasludinājums ir Dieva gudrība un spēks, kas mūs atpestī un par ko priecājas arī mīlie eņģeļi.

(M.Luters)

lzddevumu sagatavoja:

I. Buņķe (akvareļi), A. Bormane,
V. Daukste, A. Ķempe, G.Šlihta, J.Miķelsons